

:: tranzicija društvenih vrijednosti i nove svakodnevce prepušta nam prostor kao posljedicu. zatečena arhitektura ne slijedi uvijek jednakom brzinom navedene procese i ubrzavanja : potrebna je adaptacija. urbani fragmenti atrofiranog su identiteta i značenja, naslijeđene vrijednosti nisu reinterpretirane i prevedene na jezik novog vremena.

autonomija ambijenta unutar strukture grada izostaje, rezultat je gubitak identiteta. javno prizemlje nedovoljan je akter nastalih međuodnosa. jednosmjerna komunikacija ne stvara dijalog, već tišinu. mediteranski motivi pergola, denivelacija i sjedenja preneseni su formalno i jednoznačno; prostorne silnice potiču prolazak, a ne zadržavanje. le corbusierov *la rue corridor* : kretanje bez podražaja. kadriranje neba i ništa više. neposredni promet ne služi poboljšanju zadanih odnosa. ::

:: svojom dimenzijom i karakterom prostor posjeduje intimnost interijera. manje tragom senzacije a više sa svrhom razumijevanja, kolektivne asocijacije i mapiranje povijesnih i suvremenih slojeva grada pružaju slutnju budućeg. ::